

Om ankebegrænsningsreglen i retsplejelovens § 453, stk. 1, 2. pkt.

Det var med rette, at landsretten afviste anke af dom, hvor familieretten alene havde afgjort spørgsmål om samvær

Sag BS-32576/2025-HJR

Dom afsagt den 15. januar 2026

Far
mod
Mor

Ved dom af 4. oktober 2024 bestemte familieretten, at der ikke skulle fastsættes samvær mellem Far og Fars barn. Far ankede dommen til landsretten, der afviste ankesagen med henvisning til, at der ikke forelå tilladelse til anke fra Procesbevillingsnævnet.

Sagen angik for Højesteret, om det var med rette, at landsretten afviste ankesagen.

Efter retsplejelovens § 453, stk. 1, 2. pkt., kan en dom afsagt af familieretten i en sag, hvor familieretten alene har afgjort spørgsmål om samvær, kun ankes med Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Da familieretten alene havde afgjort, om der skulle fastsættes samvær mellem Far og barnet, og da der ikke forelå tilladelse til anke fra Procesbevillingsnævnet, fastslog Højesteret, at det var med rette, at landsretten havde afvist ankesagen.

Med henvisning til afgørelse af 15. januar 2026 i sag BS-41459/2025-HJR bemærkede Højesteret, at ankebegrænsningen også ville finde anvendelse, hvis familieretten tillige havde afgjort et spørgsmål om anden kontakt.